

האמנם, זה הכל בעבר?
 האמנם?
 איך נפלו גיבורים
 כציפרים.
 ואנו שנשארנו בחיים
 כל כך חסרי אונים.
 אולי יש עוד צבא,
 אולי אגודה,
 של הולכים
 — נופלים
 — חיילים.
 והכל ככה פתאום.
ליאור

בלילה לח וקר
 החשתי חרש צעדי
 לעבר יעדי
 והמחר במחשבתי
 רווי יאוש וצער,
 מוזר הדבר
 כי תוך זמן כה קצר
 עלינו לשוב אל עצמנו
 אל נשמתנו אל פסק דיננו
 מדוע זה כך?
 מדוע נוכרח?
 הבא הקץ על אושרנו התוסס?
 אולי אם תחלופנה שנים, נאמין
 שצעירים היינו בכדי להבין
 דרכי המוות והחיים

ועתה — עם חלוף השנים
 עם הגורל נשלים
 אך — בזרועותיך לבסוף
 אדע כי אין זה הסוף
 אדע כי אלה הם נעורי אהבתנו
 בשורת ראשית התחלותינו ...
כרמית

